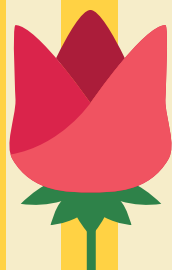

SANT JORDI

Curs 2024-2025

INSTITUT ESCOLA MARIA MIRET

Curs 2024-2025

GUANYADORS DE SANT JORDI

Curs 2024-2025

Premis literaris: Primària

Rodolins de Cicle inicial
Poemes de Cicle mitjà
Text teatral de Cicle superior
Text argumentatiu de Cicle Superior

Premis literaris: Secundària

Llengua Catalana

La màgia dels llibres
Ja no és el mateix
Entre les ombres
Ales

Llengua Castellana

Mi primer diez
Mis mayores recuerdos
Carta en sueños
El mejor recuerdo de la escuela

Llengua Anglesa

The heart of a teacher
Latinoamerican
I think I'm in love
My rain

Dibuixos

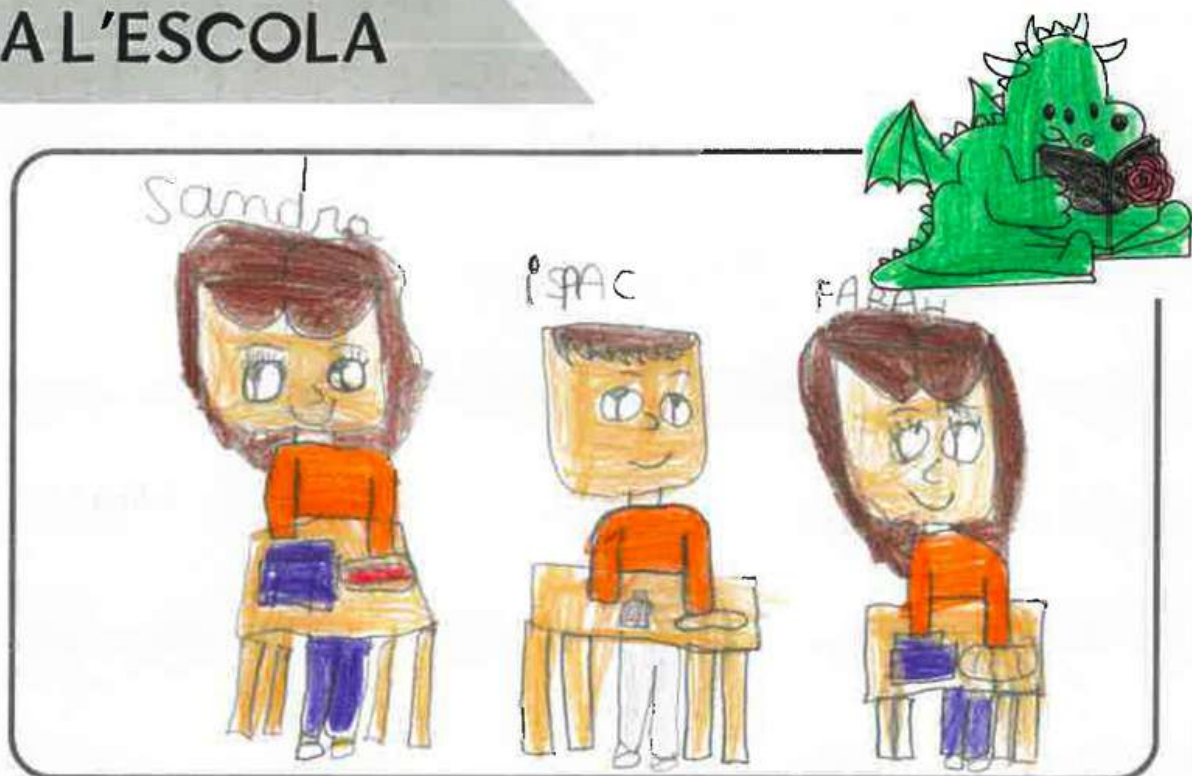
Infantil
Cicle inicial i mitjà
Cicle mitjà i superior
Secundària

PREMIS LITERARIS

PRIMÁRIA

LA MEVA VIDA A L'ESCOLA

A la meua mestra li agrada menjar!

~~La meua~~ i meua esmorzar.

A la meva mestra li agrada molt menjar!
I als nens i nenes esmorzar.

E. Z.

1r de Primària

LA MEVA VIDA A L'ESCOLA

com gaire més i també els invertebrats
també tenen els vertebrats.

SANT
JORDI

Quan faig medi i treballo els
invertebrats, també treballo els
vertebrats.

m. s.

2n de Primària

LA PRIMAVERA

La primavera té flors
amb molts colors.

Sempre té abelles
que fan zoom a les orelles.

Aquell lloc té coses boniques
i els arbres tenen moltes branques.
Hi ha un sol molt gran
que té forma d'un iman.

A la gent li agrada la primavera per descansar
i als nens els agrada per jugar.
La primavera és encara
i s'emporta la tristesa.

La primavera té flors
amb molts colors.
Sempre té abelles
que fan zoom a les orelles.

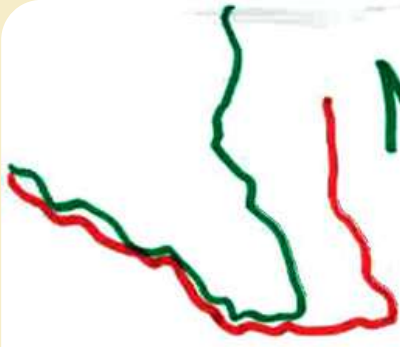
Aquell lloc té coses boniques
i els arbres tenen moltes branques.
Hi ha un sol molt gran
que té forma d'un iman.

A la gent li agrada la primavera per descansar
i als nens els agrada per jugar.
La primavera és encesa
i s'emporta la tristesa.

O. G.

3r de Primària

NO SÉ SI ÉS VERITAT

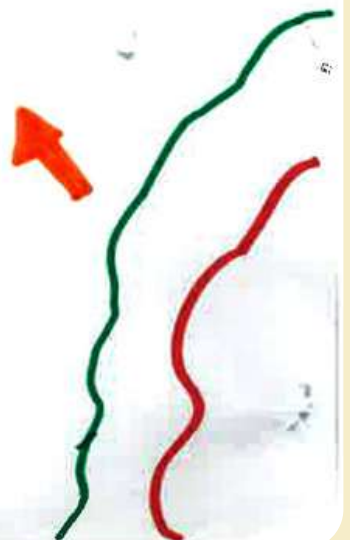

Quan vaig a l'escola
em passo estudiant una bona estona.
I si estic a casa,
menjo una carbassa.

Sempre m'imagino una foca
que tots els dies esta damunt d'una roca.
Quan estic dibuixant
dibuixo un animal molt semblant.

Quan menjo una maduixa
S'apareix una bruixa.
I això que us he explicat
no sé si és veritat.

Quan vaig a l'escola
em passo estudiant una bona estona.
I si estic a casa,
menjo una carbassa.

Sempre m'imagino una foca
que tots els dies està damunt d'una roca.
Quan estic dibuixant
dibuixo un animal molt semblant.

Quan menjo una maduixa
s'apareix una bruixa.
I això que us he explicat
no sé si és veritat.

A. S.

4t de Primària

UNA HISTÒRIA PER

Sant Jordi

UN LLIBRE DE SANT JORDI.

Juan: (Emocionat) - Pare! Em pots llegir aquest llibre que m'han regalat per Sant Jordi?

Xavier (pare): D'acord us llegiré el llibre.

Joel: (Emocionat) - Ràpid Pare, què estic molt emocionat.

Xavier: Comença la història amb un drac que volia menjar-se a tots els habitants del poble.

Juan: Jo crec que només volia que gassin els seus amics.

Xavier: Joel, et toca llegir.

Joel: Al gi, em toca llegir! I un dia el rei va girar la ruleta i li va tocar a la princesa ella no tenia por.

Juan: (Trist) - Pare jo vull llegir.

Xavier: D'acord ara llegeixes tu, Juan.

Juan: La princesa va anar perquè el drac la mengés però va veure que el drac estava bevent un té. Ella va anar i van beure té i s'ho van passar molt bé.

Xavier: (Alegre) Us ha agradat el conte?

Juan: Si!

Joel: I a mi també!

UN LLIBRE DE SANT JORDI

Juan (*Emocionat*): Pare! Em pots llegir aquest llibre que m'han regalat per Sant Jordi?

Xavier (pare): D'acord, us llegiré el llibre.

Joel (*Emocionat*): Ràpid pare, què estic molt emocionat.

Xavier: Comença la història amb un drac que volia menjar-se a tots els habitants del poble.

Juan: Jo crec que només volia que fossin els seus amics.

Xavier: Joel, et toca llegir.

Joel: Al fi, em toca llegir! I un dia el rei va girar la ruleta i li va tocar a la princesa. Ella no tenia por.

Juan (*Trist*): Pare jo vull llegir.

Xavier: D'acord, ara llegeixes tu, Juan.

Juan: La princesa va anar perquè el drac la mengés, però va veure que el drac estava bevent un té. Ella va anar i van beure té i s'ho van passar molt bé.

Xavier (*Alegre*): Us ha agradat el conte?

Juan: Si!

Joel: I a mi també!

K. E.
5è de Primària

23 D'ABRIL DE 2025

Text argumentatiu

"Quin valor em transmet la història de Sant Jordi?"

Em relacio amb el tema de Sant Jordi per mi va ser injust i a continuació us donare algunes raons perquè vosaltres també us adoneu.

Va ser injust per tot el poble perquè quan omaves a la cara del drac que el clavaia podíem donar una esposa perquè almenys intentis matar-lo o fer-li mal perquè així cada vegada es vagi clavant.

També podríem parlar amb la bestia i dir-li que sigui vegetarià o que vagi a un altre poble.

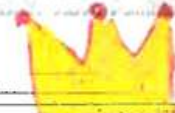
A més a més podríem amar tots a l'una i seguir que quomodum.

Abans de fer el boig, gent el scriba podríem haver pensat d'una altra manera perquè algun s'haguessin sacrificat.

Estic molt segura que s'haguessin sacrificat amb el camús mi per res del món amara a la guorda.

Em definitiva, jo crec que va ser injust per totes les raons que he donat perquè la meua opinió.

SANT JORDI

QUIN VALOR EM TRANSMET LA HISTÒRIA DE SANT JORDI?

En relació amb el tema de Sant Jordi, per mi va ser injust i a continuació us donaré algunes raons perquè vosaltres també us adoneu.

Va ser injust per tot el poble perquè quan anaves a la cova del drac, ja que et devoraria, podrien donar una espasa perquè almenys intentis matar-lo o fer-li mal perquè així cada vegada es vagi debilitant.

També podrien parlar amb la bèstia i dir-li que sigui vegeterià o que vagi a un altre poble.

A més a més, podrien anar tots a l'una i segur que guanyarien. Abans de fer el boig, fent el sorteig podrien haver pensat d'una altra manera perquè algú s'hagués sacrificat.

I estic molt segura que si hagués sortit el monarca en el concurs, ni per res del món aniria a la guarida.

En definitiva, jo crec que va ser injust per totes les raons que he donat i aquí la meva opinió.

I. B.

6è de Primària

PREMIS LITERARIS

SECUNDÀRIA

Llengua Catalana

SANT TORDI

LA MÀGIA DELS LLIBRES

Llegir llibres és el millor, et porta a un
altre món ple de màgia i tresors. On
cada pàgina és d'un color que t'enganxa
i sents molt d'amor.

S. L.
1r d'ESO

JA NO ÉS EL MATEIX

En un embolic em trobo,
però per això no corro,
els records que tinc esborro
i jo al passat no torno.

«Soc el mateix que et va enamorar,
però sense ser el rei de l'Olimp que vam crear».
Aquestes paraules en el meu cap tornen a passar
i només les vull fer callar.

Reconec que estic confós,
Ho he parlat fins i tot amb el gos.
Tot i que ha estat jugant amb un ós,
jo crec que s'ha posat furiós.

Podria deixar tot això.
I realment ho vull, de debò.
Però, tant costa demanar “perdó”?
Sé que no m'ho diràs amb un petó.

A. S.
2n d'ESO

Entre les ombres.

Era

El primer dia de l'últim curs d'escola al Lawless High School el 1970, mai havia sigut gran cosa per mi, però aquest any alguna cosa em feia que sentia diferent. El sol del matí es filtrava entre els arbres, escalfant els carrers de Nova Orleans.

Era el primer dia de curs, i com sempre, en Noah, l'Annie i jo caminàvem junts pels passadissos, conversant sobre aquest llarg estiu, fins que va sonar el timbre per anar a les aules.

La meua classe pretendia era biologia, la primera que em tocava avui, amb la senyoreta Sparks, és una mica boja, però és la meua preferida.

Les classes duren entre 45 i 60 minuts. Al començar, es van presentar tres alumnes nous, i nosaltres també ens vam presentar. Després de mitja hora repassant coses del curs passat, algú va picar la porta. Va entrar un noi molt alt, pàl·lid, amb cabells castanys esvalotats i ulls verds. Tot vestit de negre, sense l'uniforme, i amb motxilla fosca.

- Bon dia, soc Ian Miller, - va dir ràpidament.

- Bon dia, per què arribes tard? - pregunta la senyoreta Sparks.

- Ho sento, soc nou i ere a direcció. - respon amb la intimitat perduda.

La professora li va dir que no passava res i el va asseure al meu costat. Li vaig fer una ullada, que ell em va tornar amb una mirada més intensa.

Al cap de 15 minuts, va sonar el timbre del primer descans. A la cafeteria, vaig estar amb els meus amics.

- Heu vist al noi nou? És una mica estrany, - va dir en Michael.

- Sí, m'he topat amb ell al passadís, - va afegir en Noah amb cara de fàstic.

- És div Ian Miller. El tinc a biologia, m'he anat com si l'hagés fet alguna cosa. - vaig dir.

Després vam jugar una estona, vaig anar a les últimes classes i vaig sortir de l'institut a les dotze.

Em semblava estrany que l'Ian ja fos popular entre els alumnes, professors en només dues setmanes. Qui és realment? Per què arriba sempre tard? D'on ve? I sobre tot, perquè no se sap res d'ell?

Durant la classe d'àlgebra se'm va acudir una idea. Li vaig proposar a en Noah i a l'Annie, si m'hi volien ajudar. Em van fer moltes preguntes, però no tenia respostes clares. Tot i així, van acceptar, com sempre.

- Et juro que ^{si} ~~com~~ algú s'adona que estem aquí, et donaré una pallissa. - em va dir en Noah mirant-me.

- Shhh!, tranquil que ningú vindrà, m'he assegurat d'això.

ENTRE LES OMBRES

Era el primer dia de l'últim curs d'escola al Lawless High School al 1970. Mai havia sigut gran cosa per mi, però aquest any alguna cosa em deia que seria diferent. El sol del matí es filtrava entre els arbres, escalfant els carrers de Nova Orleans.

Era el primer dia de curs, i com sempre, en Noah, l'Annie i jo caminàvem junts pels passadissos, conversant sobre aquest llarg estiu, fins que va sonar el timbre per anar a les aules.

La meva classe preferida era biologia, la primera que em tocava avui, amb la senyoreta Sparks. És una mica boja, però és la meva preferida.

Les classes duren entre 45 i 60 minuts. Al començar, es van presentar tres alumnes nous, i nosaltres també ens vam presentar. Després de mitja hora repassant coses del curs passat, algú va picar la porta. Va entrar un noi molt alt, pàl·lid, amb cabells castanys esvalotats i ulls verds. Tot vestit de negre, sense l'uniforme, i amb motxilla fosca.

- Bon dia, sóc Ian Miller -va dir ràpidament.
- Bon dia, per què arribes tard? -preguntà la senyoreta Sparks.
- Ho sento, sóc nou i era a direcció -respon amb la mirada perduda.

La professora li va dir que no passava res i el va asseure al meu costat. Li vaig fer una ullada, que ell em va tornar amb una mirada més intensa.

Al cap de 15 minuts, va sonar el timbre del primer recés. A la cafeteria, vaig estar amb els meus amics.

- Heu vist el noi nou? És una mica estrany -va dir en Michael.
- Sí, m'he topat amb ell al passadís -va afegir en Noah amb una cara de fàstic.
- Es diu Ian Miller. El tinc a biologia. M'ha mirat com si l'hagués fet alguna cosa -vaig dir.

Després, vam jugar una estona, vaig anar a les últimes classes i vaig sortir de l'institut a les dotze.

Em semblava estrany que l'Ian ja fos popular entre els alumnes i professors en només dues setmanes. Qui és realment? Per què arribà sempre tard? D'on ve? I, sobretot, per què no se sap res d'ell?

Durant la classe d'àlgebra se'm va acudir una idea. Li vaig proposar a en Noah i a l'Annie, si em volien ajudar. Em van fer moltes preguntes, però no tenia respostes clares. Tot i així, van acceptar. Com sempre.

- Et juro Enzo, que si algú s'adona que estem aquí, et donaré una pallissa -em va dir en Noah murmurant.
- Shhh! Tranquil que ningú viurà, m'he assegurat d'això.

Érem al despatx del director buscant l'expedient del nostre company Miler, sé que no estava bé, però aquest noi és molt misteriós i tots els meus amics estan d'acord amb això. No hi havia ni rastre del seu nom. Ni una sola fulla, ni una foto, res. Ens vam mirar entre nosaltres desconcertats.

- És com si mai hagués existit. -va murmurar l'Annie.
- O com si algú s'hagués assegurat que no el trobessim. -va afegir en Noah, en veu baixa.

Caminant cap a casa, vaig notar que la motxilla de l'Ian no tenia l'etiqueta amb el seu nom, cosa que tothom sol portar. Em va semblar estrany.

- No té l'etiqueta... -vaig dir als meus amics - Com és que no la porta?

En Noah va encongir-se d'espatlles.

- Potser la va perdre... Però tot això comença a ser rar.

Al l' instant, vaig recordar que l'Ian havia entrat a la biblioteca on estaven tancades algunes seccions. Va ser una pista, però volíem més. Vam començar a buscar informació a internet, però només vam trobar una pàgina antiga que parlava d'un "Projecte Ian Miller".

- Això no té sentit. -va dir l'Annie.
- I això vol dir que som al camí correcte. - vaig respondre, amb un calfred a l'esquena.

Al dia següent érem en Noah, en Michael i jo a la cafeteria parlant del primer partit de futbol. L'Annie va venir cap a nosaltres amb el front arrugat i la veu baixa.

- Escolteu... crec que m'estic tornant boja. Acabo de veure l'Ian a la biblioteca fa un moment, però fa res l'havia vist entrant a l'aula de música.

En Noah va aixecar el cap de cop.

- Espera, ahir em va passar una cosa semblant. Estava al gimnàs, i el vaig veure allà. Però un minut després, el vaig veure per la finestra parlant amb el profe de química. No pot ser, no?
- Tio, això no és normal -vaig dir intentant entendre-ho. - No pots estar a dos llocs a la vegada.

Ens vam mirar en silenci, sense saber què pensar. Cada cop tot tenia menys sentit.

Haviem seguit a l'Ian després de classe, sense parlar gaire, només mirades entre nosaltres. Volíem veure on vivia, si realment tenia família.

Va entrar a una casa petita, antiga, amb les finestres cobertes per cortines gruixudes. Tot era silenciós. Massa.

Ens vam acostar una mica més i vam veure una dona al jardí. Estava quieta, com si sapigués que l'observàvem. Quan es va girar, ens va mirar directament, amb una expressió buida, gairebé... falsa.

- És el vostre fill? -va atrevir-se a preguntar l'Annie. La dona va somriure, però el somriure no li arribava als ulls.
- Sí, és el nostre fill, tot està bé.

Va ser la manera com ho va dir, ràpida, mecànica, com si repetís un guió.

Ens vam allunyar en silenci. Alguna cosa no encaixava. Vam començar a sentir que ja no

érem nosaltres, qui investigàvem... sinó que ens estaven deixant veure només el que volien. Just quan marxàvem de la casa, una freda veu ens va gelar la sang.

– No us ha agradat el que heu vist?

Era l'Ian. Darrere nostre. Ningú l'havia sentit arribar.

- Heu parlat amb ella. No hauria d'haver dit res. –va dir, mirant-nos fixament.
- Qui és? –va murmurar l'Annie.
- Elisabeth Miller, una peça més. Com vosaltres.

Va somriure, però sense cap emoció.

– Deixeu de buscar. Ja n'hi ha prou.

I sense dir res més, va girar-se i va desaparèixer entre les ombres.

El matí del dia següent vam tornar a secretaria, decidits a trobar qualsevol rastre de l'Ian.. Expedients, matrícules, qualsevol cosa.

- Busquem a l'Ian Miller. –vaig dir. La secretària va arrugar el front.
- Qui?
- El noi nou. Fa tres setmanes que ve a classe.

Va revisar l'ordinador.

– Aquí no hi ha cap Ian Miller inscrit. Ni ara, ni mai.

Ens vam quedar glaçats.

Vam preguntar a altres professors. Ningú el recordava. A cap foto de classe sortia. A cap registre. Només nosaltres tres sabiem que havia existit.

Aquella mateixa nit vaig trobar una llibreta que no era meva a la meva motxilla. Una sola frase escrita amb tinta negra:

«Si continues buscant, seràs el pròxim en desaparèixer».

L'endemà, quan vaig entrar a classe... ningú em va mirar. Ningú em va saludar.

Vaig intentar parlar amb l'Annie. Res. Em va passar pel costat com si fos aire. El mateix amb en Noah. Com si no hi fos.

Fins que el vaig veure, a ell. L'Ian, assegut al seu lloc.

Va girar el cap lentament i em va mirar. A aquella mirada freda, gairebé inhumana.

I va somriure.

ALES

La ciutat mai no dormia, era com un monstre immens amb fars per ulls i fums de cotxes i fàbriques per pulmons. Els seus rugits eren els les frenades dels autobusos, els motors del cotxes i les petjades de la gent. Per els altres era només trànsit com qualsevol dia, per a mi era una gàbia de cement on havia de sobreviure. Des de petit havia après que la ciutat no donava res gratuïtament. Calia sobreviure, saber quan moure's, quan amagar-se, on refugiar-se de la pluja, de la gent, del vent. He tingut sort? Potser, encara respiro i això es molt més del que podien dir molts altres.

Vivia en els marges, on ningú em podia observar, el banc del carrer era un dels meus santuaris, era perfecte per a mi. Era antic, amb la fusta vella i trencada pel sol i la pluja, però per a mi aquest banc era una casa, un lloc on em podia quedar, observar, des cansar i imaginar que el món i les persones podien ser una mica més amables. Els dies començaven d'hora, quan el cel encara era fosc i els carrers encara no es podien veure.

La ciutat mai no dormia, era com un monstre immens amb fars per ulls i fums de cotxes i fàbriques per pulmons. Els seus rugits eren les frenades dels autobusos, els motors dels cotxes i les petjades de la gent. Per als altres era només trànsit com qualsevol dia, per a mi era una gàbia de ciment on havia de sobreviure. Des de petit havia après que la ciutat no donava res gratuïtament. Calia sobreviure, saber quan moure's, quan amargar-se, on refugiar-se de la pluja, de la gent, del vent. He tingut sort? Potser, encara respiro i això és molt més del que podien dir molts altres.

Vivia en els marges, on ningú em podia observar. El banc del carrer era un dels meus santuaris. Era perfecte per a mi. Era antic, amb la fusta vella i trencada pel sol i la pluja, però per a mi aquest banc era una casa, un lloc on em podia quedar, observar, descansar i imaginar que el món i les persones podien ser una mica més amables. Els dies començaven d'hora, quan el cel encara era fosc i els carrers encara no es podien veure.

El fred m'entrava pels ossos, però no em queixava, de totes maneres, no podia. Ningú m'escoltava i ningú voldria tampoc escoltar-me. Avui el dia pintava igual que els altres, el sol no brillava, encara estava clarejant. Però alguna cosa canviaria, ho podia sentir a l'ambient, hi havia més soroll que de costum.

Uns nois passaven, eren cridaners, amb passos plens de vida i de somnis. Portaven motxilles enormes amb llibres i material, i una energia alegre i rara que no havia vist mai. Parlaven de coses que no acabava d'entendre i de comprendre: exàmens, professors, classes... Però malgrat tot es podia veure que reien i s'ho passaven bé. Vaig decidir seguir-los, de lluny, amb compte. No sabia perquè els seguia. Potser per curiositat o potser perquè sentia que ells tenien alguna cosa que em faltava a mi. Vaig entrar a un edifici enorme amb ells. Allà el soroll era un altre, menys fort, més humà, crits de joves, passos ràpids, xerrades per totes bandes. Era tot nou, com entrar en un altre món.

Un dia vaig entrar a una classe. El professor llegia un poema que parlava d'algú que somiava mentre treballava. Vaig sentir que aquest poema era per a mi. Jo també somiava mentre suportava aquesta vida.

També vaig veure dia a dia com era la vida de les persones i adolescents. No tot eren rialles, hi havia solitud, angoixa. Gent que fingia força però que plorava en silenci, i sense voler vaig ser testimoni invisible d'aquest dolor.

En un dia de novembre, amb la ciutat humida per la pluja, el terra es sentia fred al tacte. Quan de cop va aparèixer una nena petita amb cues i un impermeable groc. Ella menjava, la seva mirada es va fixar en mi, va expressar un gran somriure genuí i pur per a mi. No sabia com reaccionar, no era com que em mostressin afecte sempre. Ella va apropar la seva mà i em va donar un tros de pa. Em vaig apropar poc a poc i vaig menjar.

Això em va donar una esperança en la humanitat, potser en una altra vida jo pugui ser una persona com els altres i no ser un colom. Potser així deixaria de ser invisible.

PREMIS LITERARIS

SECUNDÀRIA

Llengua Castellana

MI PRIMER DIEZ *

El mejor día en la escuela llegó, cuando el sol brillaba y el reloj aranzó, en matemáticas el miedo se esfumó y un diez perfecto en la hoja quedó. ✓

Horas de esfuerzo, noches sin dormir, resolviendo problemas sin dejar de insistir, multiplicaciones y divisiones que solía confundir, se runden ante mí.

La maestra al frente, con orgullo en la voz, me entregó la hoja y sentí su aprobación.

Mis manos temblaban, mis dedos vibraban, sabía que el sueño por fin se lograba, sentí victoria en cada respiración y el peso del miedo al fin se desvaneció.

Ese día en la escuela jamás olvidaré, cuando un diez en matemáticas por fin alcancé, el mejor de mis días, un logro inmortal, que guardo en el alma como un sueño real.

MI PRIMER DIEZ

El mejor día en la escuela llegó,
cuando el sol brillaba y el reloj avanzó,
en matemáticas el miedo se esfumó
y un diez perfecto en la hoja quedó.

Horas de esfuerzo, noches sin dormir,
resolviendo problemas sin dejar de insistir,
multiplicaciones y divisiones que solía confundir,
se rinden ante mí.

La maestra al frente con
orgullo en la voz, me entregó
la hoja y sentí su aprobación.

Mis manos temblaban mis dedos vibraban,
sabía que el sueño por fin se lograba,
sentí victoria en cada respiración
y el peso del miedo al fin se desvaneció.

Ese día en la escuela jamás olvidaré,
cuando un diez en matemáticas por fin alcancé,
el mejor de mis días, un logro inmortal,
que guardo en el alma como un sueño real.

E. G.
1r d'ESO

SAN JORDI

(Mis mayores recuerdos) infancia geliz, días de piscina, tardes de deporte, conocer amigos,

Mi mayor recuerdo fue mi infancia.
cuando reíamos, jugábamos y pintábamos.
los jueves eran días de piscina
y los viernes días de plastilina.

Existen muchos recuerdos
de cuando éramos pequeños
En clase reíamos todos juntos
y la pasaba bien con mis amigos

Mis mejores amigos,
desde muy pequeños son conocidos.
Cruzando los mismos caminos
nunca estaremos perdidos.

Gracias al colegio yo aprendí
y a todos mis amigos conocí.

Junto a ellos crecí y crecí
para convertirse una aventura sin fin.

MIS MAYORES RECUERDOS

Mi mayor recuerdo fue mi infancia.
Cuando reíamos, jugábamos y pintábamos.
Los jueves eran días de piscina
y los viernes días de plastilina.

Existen muchos recuerdos
de cuando éramos pequeños.
En clase reíamos todos juntos
y la pasaba bien con mis amigos.

Mis mejores amigos,
desde muy pequeños son conocidos.
Cruzando los mismos caminos
nunca estaremos perdidos.

Gracias al colegio yo aprendí
y a todos mis amigos conocí.
Junto a ellos crecí y crecí
para convertirse en una aventura sin fin.

D. N.
2º d'ESO

Carta en sueños

La clase estaba en silencio, salvo la interesante charla del profesor y el sonido de los bolígrafos sobre el papel. Intenté no cerrar los ojos, una vez, dos, tres... hasta que no pude más y todo se volvió borroso.

Y entonces mis manos se movían con firmeza sobre el papel.

"No sé en qué momento comenzó todo. Quizás el día que nuestras miradas conectaron y me sonreíste, o cuando dijiste mi nombre por primera vez y sonó diferente a como solía escucharlo a menudo. Tal vez fue antes y simplemente no me di cuenta."

Lo curioso es que nunca te he dicho nada. Solo me limito a verte de lejos, a buscar pequeñas excusas para acercarme, a preguntarme si alguna vez te pasa lo mismo o si has notado cómo me quedo en silencio cuando estás cerca, como si tuviera miedo de decir algo o tenerla.

Si esto fuera real, si esta carta realmente existiera fuera de este sueño, ¿te la daría? No lo sé, probablemente no. Supongo que es más fácil dejarla aquí, en este rincón de mi mente, donde no hay riesgo. Pero sobre todo sé que tú nunca la leerás."

El sonido del timbre rompió el silencio y desperté de golpe. Miré mi cuaderno y, sin darme cuenta, había garabateado algo allí.

"Tal vez algún día me atreva."

CARTA EN SUEÑOS

La clase estaba en silencio, salvo la interesante charla del profesor y el sonido de los bolígrafos sobre el papel. Intenté no cerrar los ojos, una vez, dos, tres... hasta que no pude más y todo se volvió borroso.

Y entonces mis manos se movían con firmeza sobre el papel.

“No sé en qué momento comenzó todo. Quizás el día que nuestras miradas conectaron y me sonreíste, o cuando dijiste mi nombre por primera vez y sonó diferente a como solía escucharlo a menudo. Tal vez antes y simplemente no me di cuenta.

Lo curioso es que nunca te he dicho nada. Solo me limito a verte de lejos, a buscar pequeñas excusas para acercarme, a preguntarme si alguna vez te pasa lo mismo o si has notado como me quedo en silencio cuando estas cerca, como si tuviera miedo de decir alguna tontería.

Si esto fuera real, si esta carta realmente existiera fuera de este sueño, ¿te la daría? No lo sé, probablemente no. Supongo que es más fácil dejarla aquí, en este rincón de mi mente, donde no hay riesgo. Pero sobre todo sé que tú nunca la leerás.”

El sonido del timbre rompió el silencio y desperté de golpe. Miré mi cuaderno y, sin darme cuenta, había garabateado algo allí.

“Tal vez algún día me atreva”.

R. R.
3r d'ESO

El mejor recuerdo de la escuela.

Principalmente siempre me gustó escribir todo tipo de textos, ya sean en verso, redacciones, etc... Todo eso siempre fue por distracción y por relajarme. A todo eso llegue a conseguir algo que no imaginaba y que fue de los mejores recuerdos que tengo.

En segundo lugar, todo comienza cuando en primero de la ESO anunciaron que comenzaremos a hacer redacciones y poemas para San Jorge, y a mí siempre me gustó bastante esta celebración. ~~Entonces~~ me emocioné mucho ya que ~~encima~~ ^{además} el concurso se trataba de algo que me gustaba, ~~an~~ aunque nunca ganase nada.

Me estuve esforzando durante todo ese tiempo. Hice distintos temas tanto de poema, como redacción, como de amor, guerras, desamor, fantasía y más. Pero de todos esos escogí uno para tanto la prosa como para verso.

Lo tenía todo listo ya, era la primera vez que sentía que me había salido algo ~~bien~~ bastante bueno para ese entonces. Con muchos ~~me~~ nervios, agarré y me presenté.

Pasaban días y días, estaba ansiosa de saber los ganadores, sentí que al menos por una vez en mi vida tenía bastante fé en mí misma en esto.

Por fin. Finalmente, llegó el día, muy nerviosa, veía como pasaban los ganadores, no me tocaba y poco a poco esa fé que tenía la iba perdiendo. Me estaba rindiendo.

Hasta que llegó otra asignatura, y de escrito. Y con la poca fé que me quedaba me senté, respiré y ~~yo~~ justo...

Dijeron mi nombre!!! Toda feliz subí al escenario y no me lo creía, había ganado!

EL MEJOR RECUERDO DE LA ESCUELA

Principalmente siempre me gustó escribir todo tipo de textos, ya sean en verso, redacciones, etc...

Todo eso siempre fue por distracción y por relajarme.

A todo eso, llegué a conseguir algo que no imaginaba y que fue de los mejores recuerdos que tengo.

En segundo lugar, todo comienza cuando en primero de la ESO anunciaron que comenzaríamos a hacer redacciones y poemas para San Jorge, y a mí siempre me gustó bastante esta celebración. Entonces me emocioné mucho ya que además el concurso se trataba de algo que me gustaba, aunque nunca ganase nada.

Me estuve esforzando durante todo ese tiempo. Hice distintos temas, tanto de poemas, como redacción, como de amor, guerras, desamor, fantasía y más. Pero de todos esos escogí uno para tanto la prosa como para verso.

Lo tenía todo listo ya, era la primera vez que sentía que me había salido algo bastante bueno para ese entonces. Con muchos nervios, me presenté.

Pasaban días y días, estaba ansiosa de saber los ganadores. Sentí que al menos por una vez en mi vida, tenía bastante fe en mí misma en esto.

Por fin. Finalmente llegó el día. Muy nerviosa, veía cómo pasaban los ganadores, no me tocaba y poco a poco esa fe que tenía la iba perdiendo. Me estaba rindiendo.

Hasta que llegó otra asignatura, Y con la poca fe que me quedaba me senté, respiré y justo... ¡Dijeron mi nombre! Toda feliz subí al escenario y no me lo creía. ¡Había ganado!

Algo que no pensaba conseguir, ¡lo logré!

Después de todo eso, me di cuenta que no servía de nada rendirme si podía volver a intentarlo y hasta posiblemente ganar, y que podría seguir con lo que me gustaba y estaba muy feliz de hacerlo.

Y con eso considero que fue el mejor día y recuerdo que tengo de la escuela.

P. M.
4º d'ESO

PREMIS LITERARIS

SECUNDÀRIA

Llengua Anglesa

The heart of a teacher

A teacher's voice, so calm and bright
Guides us through both day and night.
With every lesson, every word,
they teach us truths that must be heard.

Their hands create with care and grace,
A future bright a learning place.
Through every question, every try,
they help us spread our wings and fly.

In moments tough, they stand so strong,
Encouraging us to carry on.
With patience pure and hearts so kind
they shape the future, one mind at a time.

Through every challenge, every test,
they give their best, and never rest.
A teacher's love a guiding light
makes everything feel just so right.

Never disrespect a teacher!

THE HEART OF A TEACHER

A teacher's voice, so calm and bright,
guides us through both day and night.
With every lesson, every word,
they teach us truths that must be heard.

Their hands create with care and grace,
a future bright, a learning place.
Through every question, every try,
they help us spread own wings and fly.

In moments toughs, they stand so strong.
Encouraging us to carry on.
With patience pure and hearts so kind,
they shape the future, one mind at a time.

Through every challenge, every test,
they give their best, and never rest.
A teacher's love, a guiding light
makes everything feel just so right.

Never disrespect a teacher!

J. K.
1re d'ESO

Latinoamerican

A. Santana

Where I'm from the people smiles
The family sings, they don't say a lie
All the boys living in a lullaby
In front of the beach I see the birds fly

"Latino american" that is my name
The government will not cut my way
We don't mind about the money or who's gonna pay
I run with the kids, we just wanna play

"El barrio de la Boca" here Mateo was born
He ruled the world and showed the "latino sazin"
In Bayamon Benito showed up
I know, we just have the best of the world

I don't need any words, I just need my actions
They tell me to leave, I will show my captions
Looking at the sun without no retractions
I know we look good, we don't need the "fashions"

LATINOAMERICAN

Where I'm from the people smiles.
The family sings, they don't say a lie.
All the boys living in a lullaby
in front of the beach I see the birds fly.

"Latino american" that is my name.
The government will not cut my way.
We don't mind about the money or who's gonna pay.
I run with the kids, we just wanna play.

"El barrio de la Boca". There Mateo was born.
He ruled the world and showed the "latino sazón".
In Bayamón Benito showed up.
I know, we just have the best of the world.

I don't need any words, I just need my actions.
They tell me to leave. I will show my captions.
looking at the sun without no retractions.
I know we look good, we don't need the "fashions".

A. S.
2º d'ESO

I think I'm In Love

If someone tell you that he loves you more than me,
I can take my heart of
And give it to you
Until my soul break.

If someone writes you a letter,
I can make you a book
And build a library
Only with your favorite books.

If someone say to you "you're pretty like Van Goghs paintings",
I can paint you a picture
And make you a museum
Only with your favorite artists.

If you love someone and its not me,
I cant fight with the boy you like,
But no matter how much or how often you hurt me
Loving you is never a waste.

I THINK I'M IN LOUE

If someone tell you that he loves you more than me,
I can take my heart of
and give it to you
until my soul break.

If someone writes you a letter,
I can make you a book,
and build a library
only with your favourtie books.

If someone say to you “you’re pretty like Van Gogh’s paintings”,
I can paint you a picture
and make you a museum
only with your favourite artists.

if you love someone and it’s not me,
I can’t fight with the boy you like.
But no matter how much or how often you hurt me.
Loving you is never a waste.

K. B.
3^e d’ESO

MY RAIN

Few people like the rain, because during that time you have to lock yourself in your room. ♡

We say that we love the rain, but we never go out during the rain, we are afraid of getting wet. And few people talk about the fact that rain sometimes destructive, because it causes floods, ruins and stagnant cities. ♡

You know, I want you to offer me a cup of tea after a heavy rain, to the music of the violin. But you know, he is like my violinist, because he plays with the strings of my heart. He plays continuously and I like it until the violin strings break. And after that, the most delicate strings of my heart became so stiff, that none of violinists could play anymore. ♡

And then I found my peace in the rain, its every drop is the sound of my soul crying and I continue to cry until your rays, rays as the sun, appear and I fade away in the shadow. ♡ And every time it rains, when my soul cries, I pick up my pen again ♡ and write about you, until the tears stop flowing. And on the leaves appear drops of water that stay up over the years, but never disappear. That for years ♡ he has been trying but cannot get rid of the traces ~~about the~~ of water during which he was about the destructiveness of rain. ♡

Let's talk about the fact, that after the rain come flowers, flowers bloom, forests are watered and people live better. But after this, I love rain ♡

MY RAIN

Few people like the rain, because during that time you have to look yourself in your room. We say that we love the rain but we never go out during the rain. We are afraid of getting wet. And few people talk about the fact that rain sometimes is destructive, because it causes floods, ruins and stagnant cities. You know, I want you to offer me a cup of tea after a heavy rain, to the music of the violin. But you know, he is like my violinist, because he plays with the strings of my heart. He plays continuously and I like it until the violin strings break. And after that, the most delicate strings of my heart became so stiff that none of violinists could play anymore.

And then I found my peace in the rain, its every drop is the sound of my soul crying, and I continue to cry until your rays appear and I fade away in the shadow. And every time it rains, when my soul cries, I pick up my pen again and I write about you, until the tears stop flowing.

And on the leaves appear drops of water that try up over the years, but never disappear. That four years he has been trying but cannot get rid of the traces of water during, which he was about the destruction of rain.

Let's talk about the fact, that after the rain come flowers, flowers bloom, forests are watered, and people live better. But after this, I love the rain, with its destructiveness does not prevent me from loving it. Despite the fact, that many people want not to go out in the rain.

Oh my dear, I would like to tell you about the incessant rain, only if you understood that everything he wrote does not about rain at all, it is all concern you.

E. B.
ԿԵ Ժ'ԵՏՕ

DIBUIXOS

GUANYADORS

PREMI D'INFANTIL

D. R.
i5

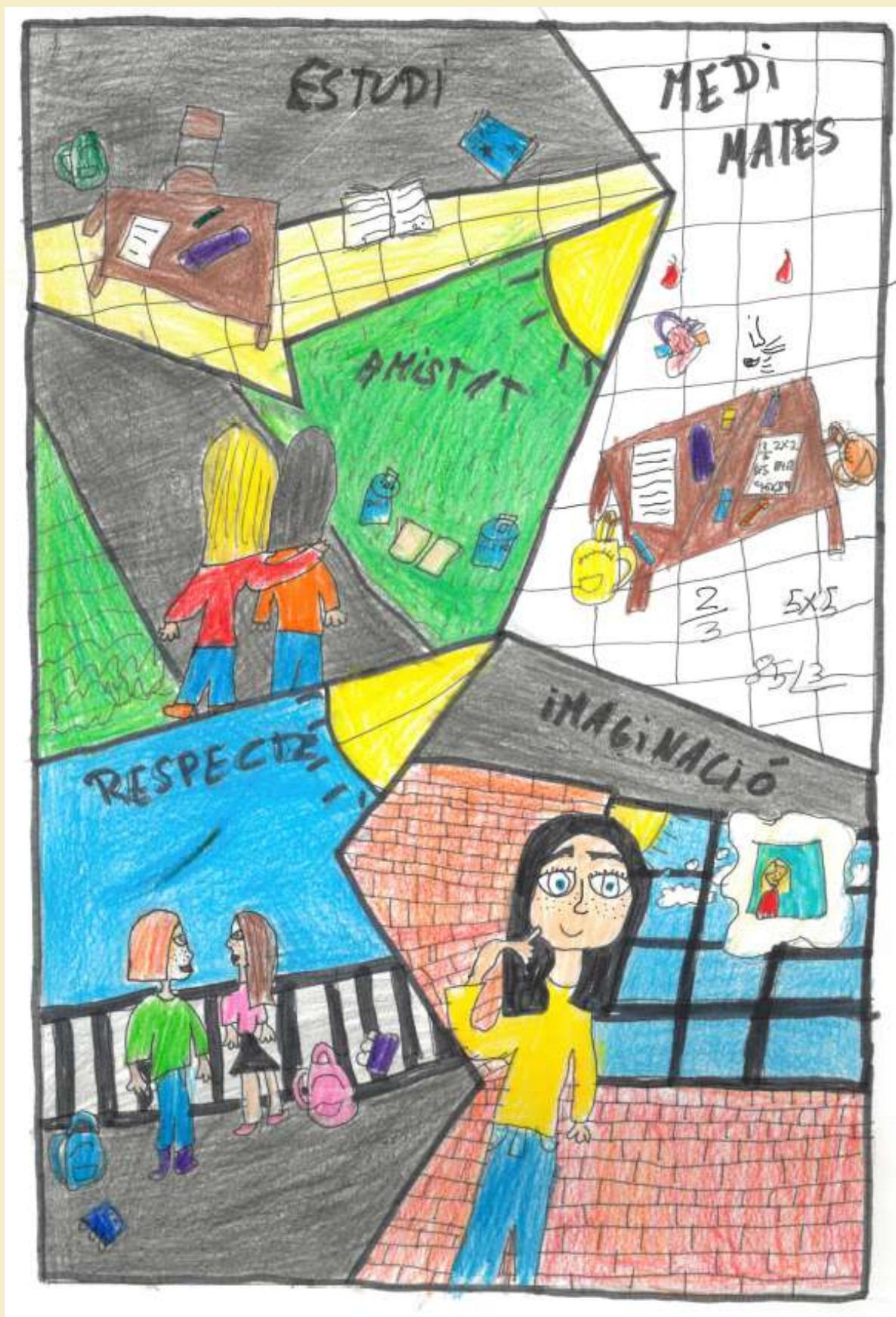
PREMI DE CICLE INICIAL I MITJÀ

S. Z.

3r de Primària

PREMI DE CICLE MITJÀ I SUPERIOR

M. A.

4t de Primària

PREMI DE SECUNDÀRIA

